

Аудиторія

**Для сумлінних студентів
дипломні захисти — свято** с. 4

Творчість Івана
Марчука — свідчення
багатства українців
на таланти

3

Державна премія
у галузі
науки і техніки —
науковцям Політехніки

6

П'ятикурсники ІНЕМ
створили
відеоролики
про паркування

14

Чому студенти інертні?

Багатими на вигадки, креативні підходи, цікаві та прогресивні ідеї і у постійних пошуках, де і як застосувати свою молодечу енергію — такими повинні бути студенти. Особливо зараз є безліч можливостей для самореалізації та втілення у життя найрізноманітніших і найсміливіших задумів. Але, як не парадоксально, сьогодні відображає зовсім іншу картину — студентська молодь цілковито пасивна. Про це не раз доводиться не лише чути, а й переконутися на власному досвіді.

Відповідно кризу активності, розвитку і діяльності переживають молодіжні об'єднання та студентські громади. І тут ще один парадокс: кожен студент має безліч ідей, але коли доходить справа до реалізації, відразу зникає бажання діяти, або охочих працювати така мала кількість, що від грандіозного задуму залишається лише бліда тінь. Хоча бувають і винятки, коли дійсно захід підготували на досить високому рівні, але глядачів так мало, що наступного разу робити щось схоже просто не виникне бажання. Не рятують ситуацію навіть популярні інтернет-форуми та групи в соцмережах, де є інформація про всі заходи, які вже відбулися чи тільки заплановані. Багато студентів говорять про те, що не були проінформовані і лише через це не прийшли і не побачили. Але, як кажуть, „хто хоче — знаходить можливості, хто не хоче — відмовки“.

Найбільше уваги і часу студентів сьогодні забирає інтернет. У модних соцмережах кожен створив свій „ідеальний“ світ. Тут дійсно все легко: обираєш, що цікаво, інше просто ігноруєш. Не потрібні додаткові зусилля, час і навіть емоції. Ілюзія життя, ілюзія почуттів та ілюзія розвитку цілковито відбивають бажання кудись рухатися і жити в реальності.

Андрій Жеребецький, студент четвертого курсу Інституту архітектури:

„Люди живуть у віртуальному світі“

Дехто дуже поглинутий комп'ютерами і всіма новими технологіями. Люди просто сидять вдома і нікуди не виходять, їх не цікавить реальне життя. Зараз молодь дуже мало читає, навіть у тому ж інтернеті. Можливо, через надмір усілякої інформації є „перенасичення“ цим усім. Я, окрім навчання, займаюся різними видами спорту, читаю, люблю багато гуляти.

Олена Борзенко, студентка першого курсу Інституту прикладної математики та фундаментальних наук:

„Молодь потрібно зацікавлювати“

Студенти хочуть більше відпочивати. Багато заходів і концертів дуже „заїжджені“, часто різноманітні заходи відбуваються за схожими сценаріями. Треба змінювати формат. Звичайно, якщо відбувається щось креативне, то це зацікавлює студентів. Я вхожу в міжнародну студентську організацію BEST. Багато людей приходять до нашої організації і невдовзі виходять з неї, бо у нас потрібно діяти, а вони не готові до цього.

Василь Матвійук, студент заочного відділення Інституту архітектури:

„Кожен сам обирає спосіб життя“

Є різні студенти і кожен на власний вибір наповнює своє життя. Я, наприклад, свій час приділяю навчанню і улюбленому заняттю — малюванню. Малюю багато і різножанрово. Картини дарую знайомим і рідним. Коло моїх друзів теж творче, серед них багато художників.

Анастасія Ковальська, студентка першого курсу Інституту комп'ютерних наук та інформаційних технологій:

„Студенти „залипають“ за комп'ютерами“

Навчання забирає багато часу, а у вільний час більшість студентів просто „залипають“ за комп'ютерами. І байдужі до всього іншого. Я по собі можу сказати, що теж не дуже люблю ходити на різні заходи. Для мене найважливіше — мої друзі, якщо вони йдуть, то і я йду. А „підірвати“ компанію кудись досить складно, бо вони дуже пасивні. У вільний час я гуляю, займаюся спортом, вчу іноземні мови і, звичайно, проводжу час з одним із найкращих моїх „друзів“ — комп'ютером. Мені подобаються соціальні мережі, бо там я можу спілкуватися з друзями, не виходячи з комфортного для мене помешкання.

Соломія Стоцько, студентка четвертого курсу Інституту економіки та менеджменту:

„Потрібен стимул“

Молоді потрібен стимул. Можливо, деяку байдужість до навчання викликає те, що здобуваєш освіту, не бачачи реальних перспектив. А щодо вільного часу, то я і мої друзі ходимо на різні концерти, любимо театри, також відвідуємо різноманітні масові заходи. Захоплення інтернетом — це дійсно глобальна проблема. Я нещодавно „видалилася“ зі соціальної мережі, бо вона забирала дуже багато часу. Сумно, що багатьом це повністю замінює реальне спілкування з людьми.

міжнародна співпраця

Минулого тижня у Політехніці побувала делегація з Опольського університету. Польський виш і Львівська політехніка підписали рамковий договір про співпрацю

Політехніка має нових партнерів у Польщі

Світлина Ірини Шутки

Проректор Опольського університету з промоції та управління Веслава Пьонтковська-Степаняк, яка очолювала іноземну делегацію, на зустрічі з ректором Політехніки Юрієм Бобалом, проректором Юрієм Рашкевичем і начальником відділу міжнародних зв'язків Ярославом Андрусівим розповіла про свій виш. Його історія почалась у післявоєнний період. У переліку докторів honoris causa Опольського університету — Іван-Павло II, Лех Валенса. Нині навчальний заклад має різні факультети: теологічний, філологічний, економічний, природничо-технічний, хімії, також математики, фізики та інформатики, ін.

Польська сторона зацікавлена у співпраці в таких напрямках, як хімія, хімічні технології, екологія, гуманітарні науки.

Ректор Юрій Бобало зазначив, що Політехніка, зберігаючи основну, технічну складову, в останні роки паралельно розвиває й інші освітні напрями, як-ось екологія, право, міжнародні відносини, інші. Тож є потенціал для розвитку двосторонніх зв'язків. Привабливими для нашої сторони є можливості, які відкриває польсько-німецько-французький проект видачі потрійних дипломів, а також інвестиції Євросоюзу в польську освіту й науку.

Ірина ШУТКА

авторський проект

„Я єсьм...“ — про геніального Івана Марчука

27 червня у Львівській політехніці в рамках авторського проекту Ірини Фаріон „Від книги до мети“ відбулася зустріч із українським письменником, журналістом, публіцистом Олександром Климчуком. Обговорювали нещодавно видану працю цього автора „Я єсьм...“ про геніального українського художника Івана Марчука.

Ця зустріч була особлива перш за все особистостями. Також вона стала завершенням другого сезону проекту „Від книги — до мети“.

Іван Марчук має у своєму добробку понад чотири тисячі робіт і близько сотні виставок у різних куточках світу. Його картини вражають мистецтвознавців Європи, Америки, Австралії. Йому пропонують виставляти свої творіння у найкращих залах світу. До 1988 року Спілка художників УРСР офіційно не визнавала творчості Івана Марчука. Тож протягом дванадцяти років (з 1989 до 2001) художник жив і творив у Канаді, США та Австралії. Та, будучи віддаленим географічно від України, він залишався близь-

Закінчення на 12 с. →

почесні нагороди

Найактивнішу молодь відзначили

День молоді — справжнє свято для всіх політехніків. Та для п'яти активістів Колегії та профкому студентів і аспірантів Львівської політехніки воно стало особливим.

З нагоди Дня молоді 1 липня почесними грамотами Львівської обласної ради за вагомих особистий внесок у розвиток молодіжної політики Львівщини, високий професіоналізм і активну громадську позицію нагородили Юрія Баланюка, Данила Цьвока, Андрія Олійника,

Миколу Брича та Тараса Перуна.

Привітав молодь голова постійної комісії з питань бюджету, соціально-економічного розвитку та комунальної власності Львівської облради Ярослав Качмарик. Він подякував хлопцям за активну участь у молодіжній політиці та побажав ще більших успіхів у роботі.

Хто саме найактивніший та заслуговує на відзнаки, вирішили 26 червня на черговому засіданні Колегії та профкому студентів і аспірантів Львівської по-

Світлина Наталії Павлишин

літехніки. Така ідея заохочення виникла у першого заступника голови Колегії

та профкому Ігоря Якубовського.

Наталія ПАВЛИШИН

студентські захисти

Початок літа — це не лише відпочинок

Наприкінці червня у Львівській політехніці побільшало студентів, які прийшли на захисти кваліфікаційних бакалаврських і магістерських робіт у вишиванках, що свідчить про те, що ці дні для них не лише надзвичайно важливі, а ще й святкові.

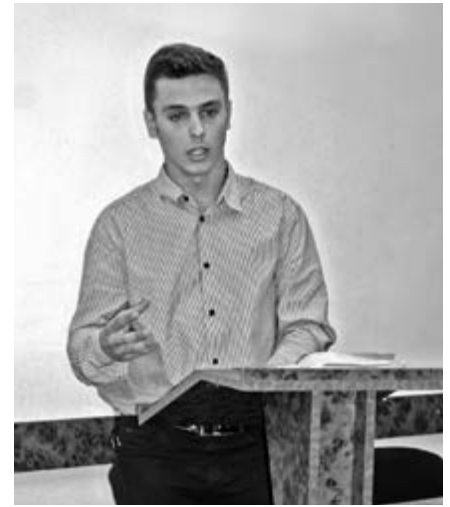
Від базової до повної вищої освіти

Захисти бакалаврських проектів із напрямів підготовки інженерної механіки, прикладної механіки і машинобудування на кафедрі механіки та автоматизації машинобудування ІІМТ тривали 20 – 29 червня. Упродовж цього часу 40 випускників бакалаврату стаціонару і один екстерн намагалися переконати членів ДЕКУ, що їхні проекти — найкращі. З цим погоджується і завідувач кафедри професор Ігор Кузьо:

— Цього року, як і завжди, ми запропонували студентам доволі цікаві теми бакалаврських кваліфікаційних робіт, тож всі вони мають практичну цінність і виконані на доброму рівні. Працюючи над проектами, студенти скористалися набутими знаннями із загально-інженерних дисциплін, практичними навичками, які здобули під час переддипломних практик на різних підприємствах. До прикладу, Марія Лозова вдосконалила привод

механізму „руки“ — промислового робота, який з більшою точністю забезпечує позиціонування виробів на технологічних операціях. Вона зробила цікаву реконструкцію механізму приводу, запропонувавши у приводі гвинтову кулькову передачу. Це зменшує тертя і підвищує коефіцієнт корисної дії передачі. Цікаві проекти наших студентів, що стосуються створення робототехнічних комплексів для оброблення на їхній базі різноманітних типів деталей, а також розроблення промислового робота на базі пневмоприводу фірми „Festo“ для подачі циліндричних заготовок масою 5 кг тощо. Бакалаврські роботи наших випускників згодом стануть основою їхніх дипломних проектів і магістерських робіт.

Члени ДЕКУ задоволені бакалаврськими кваліфікаційними роботами студентів Романа Тоська, Любомира Попіля, Павла Маланчака, Марії Лозової, Івана Білаша, Володимира Савули, Василя Войтовича, Володимира Ващика, Павла Турика, Андрія Сенища та багатьох інших. Зазвичай випускники захищають свої проекти на добрі і відмінні оцінки. Не став винятком і цей навчальний рік. З усіх трьох напрямів підготовки восьмеро нинішніх бакалаврів навчатимуться в магістратурі, а всі інші освоюватимуть освітній рівень спеціаліста.

☐ І ще одна відмінна оцінка... Роман Зорій (ІНЕМ) свою роботу захищає англійською

„Йдемо у доросле життя“

Захист дипломних проектів і магістерських робіт на кафедрі менеджменту і міжнародного підприємництва ІНЕМ, яку очолює директор інституту професор Олег Кузьмін, тривав від 17 до 26 червня. Цього року магістри спеціальності „міжнародна економіка“ перші розпочали свої захисти, тоді як випускники інших спеціальностей захищатимуться аж у грудні. Путівки у доросле життя отримали 45 магістрів стаціонарного навчання, 14 — заочного і 3 спеціалісти-екстерни. Більшість магістрів для захисту проектів обрала іноземну мову. З одного боку, так вони прагнули удосконалити своє знання іноземної, з іншого — це й ще один козир, аби знайти роботу в іноземних компаніях, що працюють на українських теренах. Так, до прикладу, Олена Астапчук і Марія Фарат захищали свої проекти німецькою, Роксолана Вознюк — французькою, Марія Климович і Роман Кошовський — англійською. Захист був дуже напружений, випускникам ставили багато дискусійних запитань. Загалом, як відзначають магістранти, захист проходив у спокійній, коректній і доброзичливій атмосфері.

— Багато наших студентів уже мають роботу і вже давно поєднують її з навчанням, — говорить Марія Фарат. — Серед них із нашої групи — Андрій Бондар і Роман Кошовський. Я ще собі роботи не знайшла. Пробую влаштуватися в якусь із міжнародних компаній, тому наразі проходжу

Світлани Катерини Гречин

☐ Останні хвилини перед захистом найбільш хвилюючі...

співбесіди. Звичайно, під час захисту у нас був різний настрій: веселий, бо нарешті закінчили навчання, сумний, бо багатьом із нас доведеться попрощатися зі студентським життям, адже йдемо у доросле життя.

— Наші магістри добре вчилися впродовж навчання, тому й захистилися на „відмінно“, багато добрих оцінок, трохи гірші справи із заочниками, — ділиться враженнями завідувач кафедри Олег Кузьмін. — Тематика їхніх робіт доволі широка. Це — створення моделей інноваційного розвитку під-

приємств, енергозбереження, інвестиційного забезпечення підприємств. Є роботи, що стосуються розвитку менеджменту, систем управління підприємством, економічного обґрунтування різноманітних проектів (впровадження нових технологій у газовій, нафтовидобувній сферах). Магістерські дослідження базуються на основі міжнародної економічної діяльності із врахуванням можливостей підприємств щодо експорту та імпорту. Ми зробили все від нас залежне, щоб наші випускники були добре обізнані з цими

проблемами. Десь близько 25 магістрів різних спеціальностей навчатимуться на бюджетній основі в аспірантурі.

У всіх захистах магістрів спеціальності „міжнародна економіка“ брала участь викладач кафедри іноземних мов ІГСН Ірина Лозинська. Вона із задоволенням відзначила, що цьогорічні випускники кафедри менеджменту і міжнародного підприємництва добре знають іноземні мови, а дехто вивчає їх навіть кілька.

Катерина ГРЕЧИН

Червневі дні для старшокурсників видалися гарячими не тільки через природну спеку — сесія і захисти дипломів теж робили погоду. Хоча для тих, хто попрацював як слід, результат був очікувано-закономірний — „відмінно“

Захистився сам, підтримай однокласника

Щоб бути певнішими в доброму результаті, Галина Пількевич і Наталя Жук із групи ЕАП-41 взяли за бакалаврські роботи ще заздалегідь. Науковим керівником Галини був професор кафедри електроприводу і автоматизації промислових установок Володимир Мороз. Наталя під керівництвом професора кафедри ЕАП Ігоря Щура працювала над темою „Електромагнітний перетворювач механічної енергії в теплову для автономної вітроенергоустановки з вертикальною віссю обертання“. У день захисту, 21 червня, — вишиванка, фото перед головним корпусом — і до стенда з указкою. Галина розповіла:

— Ми переживали, бо це наш перший захист — не знали, що і як. Але під

час захисту таких сильних переживань не було: говорила швидше, впевненіше, не так, як під час „репетицій“. Було багато запитань від членів комісії — відповіді через хвилювання, може, й не зовсім такі, як би хотілось, але загалом усе добре — „відмінно“.

Чи то емоцій дівчатам забракло, чи вони (що ймовірно) просто добрі подруги, але вирішили підтримати на захисті й однокласників. Кажуть, за них переживали більше, ніж за себе. Вболівали за старосту групи Юрія Маїка. Його науковий керівник доцент кафедри ЕАП Богдан Бойчук

Світлина Ірини Шутки

результатом назагал задоволений, як каже, дипломант працював систематично, методично, належно ознайомився з технологічним процесом. Юрій, як й інші студенти ІЕСК, дотримався дрес-коду, що, здається, стає у Політехніці дедалі популярнішим.

— Вдяги вишиванки — ініціатива всієї групи. Ми планували це ще на початку року. А хлопці недавно сказали: було б гарно, якби всі так вдяглися. Ідею підтримали навіть іноземці. То було дуже гарно, — поділилася Наталя Жук.

Такими ж гарно вишиваними на захист прийшли й економісти — з групи МОР-44. Перед захистом успіху своїм вихованцям побажала завідувач кафедри менеджменту персоналу та адміністрування Політехніки професор Галина Захарчин, теж, до слова, вдягнута у вишиту сорочку.

Ірина ШУТКА

на високому рівні

Державна премія — енергетикам Львівської політехніки

Трохи більше року тому на одному із засідань Вченої ради ректор Львівської політехніки Юрій Бобало „пожурив“ науковців: мовляв, ніхто не подає свої здобутки на премії високого рівня, адже не може бути, щоб провідному університету регіону не було що презентувати на рівні держави. Якщо наші професори отримують Державні премії у складі колективів інших вишів та наукових установ, може, й Політехніка могла би претендувати на визнання на загальноукраїнському рівні? І ось робота, яку подали від університету, здобула Державну премію у галузі науки і техніки за 2012 рік.

Йдеться про розробку на тему „Підвищення маневреності, надійності й економічності енергоблоків із пилувугільними і газомазутними котлами та ефективності систем теплопостачання“. На чолі колективу — два професори ІЕСК, доктори наук, завідувачі кафедр теплотехніки та теплових електричних станцій Йосиф Мисак (на світлині ліворуч) і автоматизації теплових та хімічних процесів Євген Пістун (на світлині праворуч).

В основі розробки — напрацювання понад п'ятнадцять років для покращення роботи теплових електростанцій.

— Проблема роботи енергетичних котлів, що спалюють органічне паливо, зокрема, вугілля, є дуже актуальна, — пояснює важливість роботи Йосиф Степанович. — Українські електростанції (в тому числі всі п'ять атомних) свого часу були спроектовані на роботу в базовому режимі, тобто без зміни навантаження впродовж певного періоду (наприклад, протягом доби). А коли розглянути графіки навантаження енергосистем, то ми бачимо (і в побутовому секторі, і в промисловому), що в часи пік (у побутовому секторі

За понад 15 років науковці виконали цілу низку досліджень. Зокрема, перші стосувалися переведення енергоблоків 300 МВт у режими навантаження 330–340 МВт. Таким чином, не будуючи нові енергоблоки, на вже існуючих отримали додаткову потужність, яку можна використовувати в часи пік.

— Крім цього, ми аналізували, як можна зробити, щоб у маневреному режимі зі зниженням навантаження в широкому діапазоні енергоблоки працювали економічно, — продовжує професор Йосиф Мисак. — Ми запропонували інші режими роботи — на ковзних параметрах пари, які дозволили також зекономити паливо й енергію. Ці результати були широко впроваджені на електростанціях України, Росії, інших держав світу. І на сьогодні практично всі електростанції, які працюють на вугіллі, на органічному паливі, працюють на ковзних параметрах.

Ще одна проблема, яку слід було вирішити, — ефективність спалювання органічного палива. Якщо спалювання газу і мазуту вона не стосується, то певні марки вугілля мають достатньо низький вихід летких речовин. Відтак науковці разом із колективом Ладжинської електростанції розробили нові ефективні схеми — триступеневе спалювання вугілля. По-перше, така схема дозволила зекономити газ, перейти на вугілля, по-друге, знизити обсяги викидів оксиду азоту.

На Трипільській електростанції (на котлах ТПП-210 А) науковці запропонували подачу вугільного пилу високої концентрації, яка також, з одного боку, достатньо ефективна, а з другого —

Економічна частина розробки політехніків, відзначеної Державною премією, стала основою для розрахунку техніко-економічних показників усіх електростанцій України.

Крім цього, у складі колективу працювали науковці інших вишів та установ, а також представники підприємств галузі — професор НТУУ „КПІ“ Любов Кєсова, провідний науковий співробітник Інституту газу НАН України Ісаак Сігал, президент корпорації „Енергоресурс-інвест“ Іван Ніронович, заступник начальника котельного цеху ВАТ „ЛьвівОРГРЕС“ Михайло Клуб, керівник групи котельного цеху ВАТ „ЛьвівОРГРЕС“ Іван Винницький, Юлій Моспан (помертньо, працював на Ладжинській ТЕС).

це ранковий час і післяробочий) нам треба більше електроенергії, ніж уночі і вдень між цими піками. І через це виникло питання, як беззбитково перевести енергетичні блоки з пилувугільними і газомазутними котлами (тобто ті блоки, які працюють на органічному паливі) в маневрений режим (часті пуски і зупинки потребують великих затрат). Це є народногосподарська загальнодержавна стратегічна проблема.

зменшує капіталозатрати і затрати на ремонтні роботи при зношуванні пилосистем (пилородів і іншого устаткування). Така схема в 15 разів зекономила кошти на ремонтні роботи. Окрім цього, вона дозволила зменшити обсяги викидів оксиду азоту в атмосферу до 21 відсотка.

— Було розроблено ще ряд цікавих схем, — розповідає Йосиф Степанович. — І всі ці схеми була скеровані на підвищення маневреності енергоблоків: схема підсушування палива (надмір вологи негативно впливає на ефективність роботи кульових барабанних млинів), схеми автоматизації та оптимізації кульових барабанних млинів (запропонував професор Євген Пістун), які також впроваджені на багатьох електростанціях, зокрема на Бурштинській ТЕС.

Науковці під керівництвом Євгена Пістуна давно працюють над вимірюванням енергетичних потоків (саме від них залежать економічні показники, а відтак ефективність роботи теплових електричних станцій). Результати проекту захищені патентами, опубліковані в технічних статтях, доповідалися на міжнародних конференціях, а головне — є впроваджені, до того ж не лише в Україні, а й за кордоном.

Крім цього, на ефективність складної системи (зокрема, теплової електростанції) впливає ефективність окремих технологічних процесів. Одні процеси є добре вивчені, оптимізовані, деякі інші недостатньо вивчені, не оптимізовані і призводять до втрат.

— На багатьох електростанціях України працюють кульові барабанні млини, які розмелюють вугілля, — пояснює Євген Павлович. — Вугільний пил, як повітря, надходить у пальники і горить. Ті барабанні млини є дуже енергозатратні. Це становить приблизно 2 % виробленої енергії на електростанції — величезні гроші. То ми віддавна ведемо роботи, щоб оптимізувати ті процеси. Наші результати внесені в проект на здобуття Державної премії України. Ми перші запропонували системи вимірювання кількості вугілля в млині, який обертається, і розробили систему автоматичного регулювання та оптимізації процесу розмелювання вугілля. Тобто з регуляторами, які ми розробили, така система максимально ефективна. Наші системи працюють у багатьох країнах світу.

Економічна частина розробки політехніків, відзначеної Державною пре-

мією, стала основою для розрахунку техніко-економічних показників усіх електростанцій України.

— Крім усього, дуже гостро стоїть сьогодні екологічна проблема, — додає Йосиф Мисак. — І через те на кожному етапі визначали екологічні показники. Зокрема, ми працювали над зниженням викидів оксидів азоту. Інститут газу НАНУ вперше показав, що оксиди азоту утворюються в полум'ї не тільки внаслідок ланцюгових реакцій після завершення основних реакцій горіння (термічна теорія Зельдовича), а в самому процесі горіння в зоні порівняно невисоких температур. І для утворення їх за іншим механізмом потрібна мала енергія активації. Таким чином, теорія, яку ми розробили, отримала успішне застосування. За цією теорією почали враховувати викиди оксидів азоту на енергоблоках не тільки в Україні, а й на інших енергоблоках колишнього СРСР і світу.

За результатами цієї роботи опубліковано 14 монографій, 8 збірників наукових праць, 10 брошур, розроблено 11 галузево-керуючих документів та нормативних документів для міністерств України. Зроблено більше 10 держстандартів і технічних умов, 282 статті, 48 авторських свідоцтв колишнього СРСР та патентів України, Росії, видано понад 40 науково-дослідних робіт, захищено 3 докторські, 22 кандидатські дисертації. Загальна кількість реферованих публікацій бази даних SCOPUS — 28.

Результати впроваджено не тільки в Україні, а й в Росії, Білорусі, Прибалтійських державах, Сербії, Польщі, Хорватії, Румунії, Молдові, Китаї, В'єтнамі, Нідерландах, тобто в понад 13 країнах світу. Економічний ефект від впровадження роботи, тільки частково підтверджений для України, становить більше 1 млрд. гривень, а з урахуванням інших країн світу більше 2 мільярдів доларів США.

Високе досягнення для науковців — це не фініш. На обидвох кафедрах продовжують працювати за кількома напрямками.

— У нас є багато планів як у підготовці студентів, аспірантів, так і в науковому плані, — кажуть професори Йосиф Мисак та Євген Пістун. — Ми перші, які показали свої здобутки як дослідницький університет. Ми всі патріоти Львівської політехніки, тому повинні працювати, щоб були результати.

КОРОТКО

Президент Віктор Янукович підписав указ про відзначення державними нагородами з нагоди Дня Конституції. Зокрема, Богданові Черкесу, директорові Інституту архітектури Львівської політехніки присвоєно почесне звання „заслужений архітектор України“. Як ідеться в документі, звання надано „за значний особистий внесок у державне будівництво, соціально-економічний, науково-технічний, культурно-освітній розвиток України, вагомі трудові здобутки та високий професіоналізм“.

Глава держави схвалив Національну стратегію розвитку освіти на період до 2021 року. Як повідомили в пресслужбі Президента, Стратегія спрямована на підвищення якості та конкурентоспроможності освіти в нових економічних і соціокультурних умовах, на прискорення інтеграції України з європейським освітнім простором.

31 вересня 2014 року в Україні стартує експеримент із перехресного вступу у виші. У відповідному наказі МОН йдеться про прийом на навчання до ВНЗ абітурієнтів для здобуття освітньо-кваліфікаційного рівня магістра на основі бакалавра з іншої галузі знань (наразі йдеться про 10 спеціальностей). Для участі в експерименті відібрано 12 українських університетів. Серед них — також Львівська політехніка.

Завершилась основна сесія ЗНО. Спостерігачі громадянської мережі „Опора“ заявляють, що якихось серйозних порушень процедури проведення тестувань не помітили. „Опора“ зазначає, що персонал на пунктах проведення ЗНО був добре підготований, а помилки та порушення, які все ж зафіксували спостерігачі, загалом не впливатимуть на визначення результатів оцінювання знань учасників.

Україна посіла 42 позицію у рейтингу наукової активності країн світу. При цьому в аналогічному списку 200 найплідніших установ немає жодного вітчизняного дослідницького закладу. Ключовий параметр, на якому ґрунтується порівняння глобального рейтингу наукової активності Nature Publishing Index, — кількість публікацій науковців із різних країн (та, відповідно, установ) у кожному з 18 журналів сімейства Nature. Перше місце у рейтингу посідають США.

За матеріалами інформагенції

з головної зали**Підсумовуємо навчальний рік, плануємо наступний**

Навчальний рік завершується — 25 червня відбулось останнє засідання Вченої ради Політехніки.

Відзнаки успішним

Дипломом II ступеня за участь у II етапі Всеукраїнської студентської олімпіади зі спеціальності „Менеджмент організацій і адміністрування“ привітали Христину Гливінську з ІНЕМ. Дипломи отримали і найкращі молоді науковці ННІ Політехніки за 2012 рік. Це Ігор Кулиняк (ІНЕМ), Ярина Юрик (ІАРХ), Олександр Ломпас (ІГДГ), Віталій Корендій (ІІМТ), Віктор Мельник (ІКТА), Сергій Щербовських (ІЕСК), Ірина Семків (ІНПП), Павло Денисюк (ІКНІ), Ірина Яремко (ІПДО), Ольга Саніна (ІППТ), Леся Дорош (ІГСН), Мирослава Лесів (ІМФН), Оксана Попіль (ІЕПТ), Степан Шаповал (ІБІД), Володимир Красінський (ІХХТ), Михайло Шпотюк (ІТРЕ).

Директору ІАРХ Богданові Черкесу з нагоди його 60-річчя ректор Політехніки вручив подяку ЛОДА — за багаторічну плідну працю, високий професіоналізм, підготовку висококваліфікованих спеціалістів.

Розвивати науку, інтегруватись з Європою

Підсумовуючи роботу Вченої ради, ректор Юрій Бобало перелічив питання, на яких акцентували цього навчального року. Це зокрема формування контингенту студентів, організація навчального процесу, інформатизація та комп'ютеризація процесу навчання, міжнародна співпраця. Обговорювали також розвиток структури і матеріальної бази вишу, молодіжну політику тощо.

Традиційно у полі зору — наука. Йдеться про організацію та підвищення ефективності наукових досліджень і підготовку наукових та науково-педагогічних кадрів. Важлива ділянка роботи ради — атестація науково-педагогічних кадрів. За навчальний рік до вчених звань було представлено півсотні осіб: 11 — на звання професора і 39 — доцента. Вчене звання було надано 33 викладачам, з яких 7 особам — професора.

Доповідач зауважив, що „загалом Вчена рада працювала результативно“. Надалі, за словами ректора, рада має зосередити увагу на аспектах, пов'язаних із розвитком Політехніки як дослідницького самоврядного університету, на питаннях змісту освіти, видання навчальної літератури, розвитку наукових досліджень і міжнародних зв'язків.

На засіданні затвердили План роботи ради на 2013/2014 навчальний рік. На обговорення представлено програму і план заходів щодо інтеграції університету в Європейський простір вищої освіти, дистанційну освіту і можливості розширення спектру навчальних послуг для іноземців, наукову діяльність, ін.

Цікаве різне

Вчена рада ухвалила рішення про надання почесного титулу Doctor honoris causa відомому польському політикуві, лауреатові Нобелівської премії миру Леху Валенсі. Він є почесним доктором понад 30 вишів світу, відзначений державними нагородами різних країн, зокрема українським орденом князя Ярослава Мудрого II ступеня, а також підтримує євроінтеграційні прагнення України.

Ухвалили також перейменувати кафедру політології на кафедру політології та міжнародних відносин, відкрити в Політехніці докторантуру за спеціальністю „структурна, прикладна та математична лінгвістика“.

Голова комісії з питань навчання Орест Лозинський представив кандидатури студентів на отримання академічних стипендій: на стипендію Президента України — 10 успішних в навчанні й науці політехніків, парламенту — 4, уряду — 1 особа. По одному студентові отримують соціальні стипендії: ВРУ — дітям-сиротам і з малозабезпечених сімей і КМУ — обдарованим студентам з числа інвалідів.

Ірина ШУТКА

соціальна ініціатива**Політехніка перша в Україні має принтер для незрячих**

Днями Ресурсний центр освітніх інформаційних технологій для осіб з особливими потребами Львівської політехніки отримав від Фонду Ріната Ахметова „Розвиток України“ унікальний прилад — принтер Braille Vox V-4 відомої у світі шведської фірми.

Як розповідає керівник Ресурсного центру, інвалід першої групи зору Оксана Потимко, в Україну подібний імпортований прилад надійшов уперше. Він, зокрема, дозволяє людям з повною втратою зору самостійно формувати і друкувати рельєфно-крап-

кові тексти. Принтер має систему озвучення операцій, голосове меню, звукові підказки. Вирізняється і продуктивністю — 900 відтисків з обох боків брайлівських сторінок за годину.

Оскільки подібні „друкарки“ наразі малодоступні у світі через їх вартість

і технічну складність у виготовленні, то кожна з них має власну „метрику“. Приміром, дата народження львівського принтера — 16 квітня 2013 року, серійний номер — 55.

**Прес-служба
Національного університету
„Львівська політехніка“**

батьки і діти

Андрій Пелещишин: „Археологом не став, хоча з двох місяців батько брав мене в експедиції...“

Завідувач кафедри соціальної комунікації та інформаційної діяльності Львівської політехніки, професор Андрій Пелещишин, математик за освітою, міг би стати істориком, якби послухав настанови батька. А сам Микола Андрійович Пелещишин, відомий історик, видатний археолог, міг би стати знаним математиком, якби не випадковість, а точніше — юнацька схильність до ризику.

☛ Андрій Пелещишин

— Мені здавалося, що це сімейна легенда, — розповідає пан Андрій. — Але під час урочистого засідання археологів Львівського університету імені Івана Франка, присвяченого 80-річчю від дня народження батька, продемонстрували цікавий документ — наказ про перезарахування студента мехмату Миколи Пелещишина на історичний факультет. А сталося це так. Батько вже вчився на мехматі. А його сільський друг вступав на історичний факультет і попросив Миколу скласти за нього вступний іспит. Батько був цікавий до всіх наук. Викладач викрив цей обман. Але відповідь була настільки блискуча, що декан, аби уникнути скандалу і неминучого відрахування (зважає, що це були сталінські часи) запропонував ніби добровільне перезарахування на історичний факультет...

За складом свого розуму, логіки, внутрішньої дисципліни Микола Андрійович залишився і математиком. Ставши відомим істориком, він ніколи не робив поспішних висновків, будь-яке наукове твердження мусив підкріпити статистично перевіреними фактами і аргументами...

Кажуть, яблуко від яблуні... Микола Андрійович

дуже хотів, щоб син пішов його стежкою і вступив на історичний факультет. Натомість Андрій, який блискуче знав математику, став студентом факультету прикладної математики Франкового університету. А вже у Політехніці вступив до аспірантури, захистив кандидатську і докторську дисертації... Цікавлюся, чому не послухав батька і маму (вона теж за фахом історик)?

— Я люблю історію, — пояснює пан Андрій. — Вже з двох місяців від народження батьки почали брати мене в археологічні експедиції, і я долучився до романтики і таїнства розкопок. Це була для мене і школа життя. Життя студентського, дорослого. Батько і керівником був надзвичайно вимогливим, але мудрим, розважливим, чесним і справедливим. Я не пішов слідами батьків, бо хотів довести самому собі та іншим, що зможу чогось досягти самостійно, без будь-якої підозри щодо протекції і опіки батька, який на той час був уже професором...

Археологи України і багатьох зарубіжних країн бережуть добру пам'ять про свого колегу, який відійшов в інший світ 15 липня

1999 року. Це людина, яка сама себе зробила. Його родину, як і тисячі інших, у перші повоєнні роки з корінням вирвали з рідної землі, з українського села Кобильниця Руська, що на території Польщі...

Про науковий шлях непересічної постаті автору цієї публікації розповіли львівські археологи Петро Довгань, Наталія Стеблій, директор Інституту археології Франкового університету Михайло Филипчук.

Науковий талант вченого-археолога дав щедрі плоди під час дослідження пам'яток Західної Волині, Розточчя, Яворівщини, Бродівщини, унікальних поселень Трипільської культури на території міста Винник. Професор Пелещишин започаткував стаціонарні археологічні експедиції за участю студентів історичного факультету ЛНУ ім. І. Франка, долучився до відкриття спеціальності „археологія“ на цьому факультеті, взяв дуже активну участь у створенні Археологічного музею, виховав плеяду науковців-археологів. Микола Андрійович десять років очолював кафедру археології, античності та середньовіччя, і це був її „золотий вік“, як в Античній міфології...

Попри ювілейну дату свого батька, Андрій Пелещишин знайшов теплі слова і про маму — Катерину Іванівну, родина якої теж була переселена з Польщі. Катерина Іванівна брала участь у національно-визвольному русі. Майже рік відсиділа у слідчому ізоляторі КДБ. Мріяла стати істориком. Але як „націоналістка“ змушена була спокутувати свій гріх, вступивши на російську філологію. Кілька років працювала вчителькою російської мови, а потім без

☛ Микола Пелещишин

другої вищої освіти таки стала істориком, багато років працювала у Львівському історичному музеї, була серед тих, хто започатковував Музей визвольної боротьби, що на вулиці Лисенка. Жили душа в душу. Катерина Іванівна відійшла в інший світ на сім місяців раніше від чоловіка.

Поцікавився у пана Андрія, чи були його батьки дисидентами, чи доводилося чути ухаті антирадянські розмови? І почув у відповідь:

— Ні, таких розмов я не чув. Не знав, за яких обставин заарештували маму... Але ще до горбачовської перебудови зрозумів, що світ, який нам будували, був наскрізь фальшивий, що є зовсім інші цінності...

А ще Андрій Миколайович сказав:

— Наша сім'я жила доволі скромно. Ми не мали доброго помешкання, власної машини, не їздили по курортах... Батьки прищепили мені розуміння того, що вищими від матеріальних благ завжди були і мають бути порядність, професійність, духовність, наука і культура...

Борис КОЗЛОВСЬКИЙ,
фахівець прес-служби
Львівської політехніки

з архіву пам'яті

Нещодавно сенат Польщі прийняв заяву з приводу 70-річчя Волинської трагедії, в якій трагічні події 1943 року названо „етнічною чисткою з ознаками геноциду“

Бути чесними перед історією

„Бо як платити злочином за злочин, то як же жити, люди, на землі?“

Не хочемо сьогодні відповісти злом на зло — його й без того у світі надто багато. Але мусимо пам'ятати, що українці також зазнали тяжких втрат і знущань, як фізичних, так і моральних. Про політику польської влади щодо українців у 20–40 роках минулого століття вже написано чимало наукової і документальної літератури. Зокрема, про те, як потерпала наша бездержавна нація у складі Польської держави (обмеження в освітній, підприємницькій і культурній сферах та права на працю, жорстока пацифікація у вересні-листопаді 1930 року, а в 40-х — нові криваві розправи над інтелігенцією і свідомими селянами, насильницька депортація з рідних земель). Але, якщо „платити злочином за злочин, то як же жити, люди, на землі?“ (Ліна Костенко).

Тому нам взаємно треба бути справедливими до історії, чесними перед національною пам'яттю і власним сумлінням.

Добрий доктор Іван Смолинський

Сьогодні ми розповімо ще одну історію з польсько-українського протистояння.

Меланія Смудка, товаришка мого світлої пам'яті Батька, ще в 90-х роках минулого століття залишила

теплі спогади про лікаря Івана Смолинського.

„Пам'ятаю його як людину великої душі, якому не чужа була доля рідного народу. Ця скромна, чесна, правдива людина вершила добрі діла без претензії на визнання і подяку, — писала вона. — Син священика із села Нова Весь, він бачив тяжке життя селян. Ставши лікарем, допомагав людям, чим міг. Кожен бідний лемко знав, що в біді чи хворобі йому допоможе доктор Іван Смолинський — не тільки плати за лікування не візьме, а й дасть ліки безплатно. Я часто бачила в зимову хуртовину кремезну постать, закутану в бараницю, на санях, запряжених одним конем. То наш добрий лікар поспішав рятувати життя хворих. Концентраційний табір Освенцім, в якому його ув'язнили, не зламав сили духу лікаря-патріота. Вдруге він був арештований у 1947 р. і загинув мученицькою смертю“.

То були не допити, а тортури

Докладніше про доктора медицини Івана Смолинського я прочитала нещодавно у спогадах блаженної пам'яті о. митрата Степана Дзюбини¹, колишнього в'язня концтабору в Явожно.

Повне ім'я лікаря було Іван Хризостом. Народився він 2 січня 1906 року в Розтоці Великій Новосанчівського повіту. Батьки — о. Василь Смолинський та Ізабелла з Бедзінських. Іван після закінчення медичних

студій лікарював у Криниці. Серед лемків був знаний як „наш доктор“. Влітку 1945 р. його заарештували й ув'язнили в концентраційному таборі Освенцім. Після звільнення не мав права повернутися в Криницю, тому разом із родиною поселився у Рацібожу на Шльонську.

Зі спогадів о. митрата Степана Дзюбини: „Коли не стало в нього ліків, приїхав до Криниці, де мав їх багато у своїй хаті. Переїжджаючи, зайшов до рідного села, де жила його мати. Вона наче й передчувала синове нещастя, ніяк не хотіла його пустити (...). Підтримував її також я, бо вже знав про намір польської влади виарештувати всю нашу інтелігенцію, щоб потім легше було справитися з виселенням. Проте він не зважав ні на які перестороги й поїхав. У Криниці його й розпізнано (...). Разом з ним арештовано навіть і фірмана, що вернувся по кількох днях.“

У тому часі доктор відбував допити. Але то не були допити, а тортури, доктора було до того бито, стрибано по ньому так, що в нього тріснув шлунок. Щойно по кількох днях перевезено його на „лікування“ до Нового Санча, очевидці каза-

ли, що його тіло було аж чорне від побоїв. Від рани на шлунку пішла гангрена. Довідавшись від фірмана про долю доктора Івана Смолинського, я поїхав на побачення в лікарню. Мене не впустили, а польський лікар сказав: „Отче, мені його дуже жаль“.

Внаслідок тортур Іван Смолинський помер 13 травня 1947 р.“

У світі нема випадковостей!

На цих словах можна було б поставити крапку, але, читаючи надзвичайно цікаві спогади о. С. Дзюбини, я звернула увагу на присвяту: „Пам'яті отця Василя Смолинського, довгими роками пароха села Нова Весь, та його дружини Ізабелли з Бедзінських видання це присвячують панство Іванна й Ярослав Іванусів з Едмонтону. Завдяки їхній, а також Об'єднання лемків Канади та Фундації Енциклопедії України в Канаді щедрості книга ця вийшла друком до світу“.

А з передмови випливає, що Іванна Іванусів — рідна сестра Івана Смолинського! Обізнаному читачеві, очевидно, як і мені, призвище Іванусів нагадає ще одне унікальне видання — „Церква в руїні“². Відкриваю об'ємний альбом з фотографіями зруйнованих або перетворених на костьоли колишніх греко-католицьких церков, що були на етнічних українських територіях, і читаю... Так і є: його автор Олег Іванусів — син Іванни і Ярослава Іванусівих, тобто небіж доктора Івана Смолинського.

У світі нема випадковостей!

Ярослава ВЕЛИЧКО

¹ о. митрат Степан Дзюбина. І стверди діло рук наших. Спогади: — Варшава, „Український архів“, 1995

² Олег Іванусів. Церква в руїні: — Торонто, Видання Св. Софії, 1987

благородна справа

І постане пам'ятник о. Михайлу Вербицькому

В залі Львівської обласної організації спілки художників України 5–19 червня всі охочі могли ознайомитися з виставкою проектів пам'ятника о. Михайлові Вербицькому, яку організувало Львівське регіональне суспільно-культурне товариство „Надсяння“.

У 2015 році Україна та світове українство відзначатимуть 200-річчя від дня народження автора мелодії Гімну „Ще не вмерла Україна...“, відомого українського композитора о. Михайла Вербицького. З цієї нагоди Львівське регіональне суспільно-культурне товариство „Надсяння“ виступило з ініціативою спорудити за громадські пожертви пам'ятник композиторові у Львові. Відтак, було оголошено Всеукраїнський відкритий конкурс на найкращу концептуальну ідею. Пам'ятник планують встановити у сквері на розі вулиць М. Вербицького і Генерала Чупринки, поблизу середньої загальноосвітньої школи № 3. На конкурс було представлено 21 конкурсний проект, кожен з яких передбачає комплексне освітлення скверу з вечірнім підсвічуванням пам'ятника.

21 червня журі, яке очолює віце президент Національної спілки ар-

хітекторів України, голова правління Львівської обласної організації НСАУ Олесь Ярема, підбило підсумки конкурсу: переможцем названо проект творчого колективу скульпторів Андрія та Володимира Сухорських, відомих у Львові як авторів пам'ятників Тарасові Шевченку і Юрієві Змієборцю, та архітектора Володимира Стасюка.

— Наша ідея спорудження пам'ятника о. Михайлу Вербицькому знайшла підтримку серед представників

громадськості, музичного середовища Львова і керівництва Львівської міської ради, — говорить голова Львівського регіонального суспільно-культурного товариства „Надсяння“ Володимир Середа. — Зрештою, наші предки за свої важкою працею зароблені кошти будували Народні доми, читальні „Просвіти“, церкви. Тому ми хочемо продовжити цю славу українську традицію. Крім цього, ця благородна справа стане реальним тестом на громадянську зрілість нашого суспільства загалом і кожного українця зокрема. Ми обрали один із найощадливіших проектів, на який орієнтовно потрібно буде зібрати 500 – 800 тисяч гривень. Вже маємо перших жертводавців, серед яких — різні громадські організації. До речі, відкрито гривневий рахунок, на який добродійці можуть переказувати пожертви на спорудження пам'ятника (р/р 26008301203649 у Філії Львівського ОУ АТ „Ощадбанк“; код банку 325796; ЄДРПОУ 20856341). Маю надію, що спільними зусиллями зможемо увіковічнити пам'ять великого українського композитора у Львові.

Катерина ГРЕЧИН

актуально

Пробачаємо і просимо прощення

Напередодні 70-ї річниці Волинських подій, яку відзначатимуть 11 липня цього року, у Польщі знову нагнітається антиукраїнська істерія. Деякі суспільні групи, для яких реальний історичний процес остаточно зупинився 70 років тому, у 2013 році прагнуть чергової політичної сатисфакції і роблять все для того, щоб польський парламент на політичному і правовому рівнях визнав взаємну польсько-українську братовбивчу боротьбу на Волині геноцидом місцевого польського населення, здійсненого ОУН і УПА.

Різні польські кресові, комбатантські організації зчинили величезний тиск на керівництво та послів Сейму, фактично виправдовуючи злочинну депортаційну акцію „Вісла“. Таку ж позицію зайняли і послі Сейму від окремих політичних сил, зокрема від правої політичної партії „Право і справедливість“.

Свою позицію щодо цього висловило Об'єднання товариств депортованих українців „Закерзоння“, яке на черговому засіданні Координаційної ради розглянуло ситуацію, що склалася напередодні розгляду проекту ухвали у справі акції „Вісла“ на пленарному засіданні Сейму Республіки Польща. Свою оцінку подіям, що відбувалися 70 років на багатостраждальній волинській землі, дали й делегати звітно-виборної конференції Об'єднання „Закерзоння“, ухваливши Заяву з приводу Волинської трагедії 1943 – 1944 року до маршалка Сейму РП. Однак, незважаючи на здоровий глузд, сенат Польщі таки ухвалив скандальну заяву з приводу 70-річчя Волинської трагедії.

— Ми проти тої істерії, що проходить в Польщі. Нема жодних підстав, щоб жорстоку, братовбивчу війну, в якій гинули і поляки, і українці однобічно розглядати як геноцид місцевого польського населення зі сторони ОУН і УПА, — гово-

рить голова Об'єднання „Закерзоння“ Володимир Середа. — Жертви були з обох сторін і тому єдиний вихід — діяти з християнських позицій. Саме тому у своїй Заяві ми зазначаємо: „Вшановуючи гідно, по-християнськи, світлу пам'ять усіх беззахисних жертв українсько-польської братовбивчої боротьби у сорокових роках минулого століття на Холмщині, Волині, Поліссі, Східній Галичині, Надсянні, Західній Бойківщині, Лемківщині, ми, вслід за ієрархами українських християнських церков, звертаємося до всіх поляків зі словами: „Пробачаємо і просимо прощення“.

До слова, делегати звітно-виборної конференції Об'єднання товариств депортованих українців „Закерзоння“, куди входить 10 обласних суспільно-культурних товариств Західної України і Києва, знову довірили на чотири роки очолити Об'єднання Володимирові Середі.

Підготувала Катерина ГРЕЧИН

авторський проект

„Я єсьм...“ — про геніального Івана Марчука

→ Закінчення. Початок на з. с.

кий до неї світоглядом. Туга за рідною країною і бажання малювати саме українські пейзажі у 2001 році повернула його на рідні терени. Зараз митець живе і творить у Києві. В 2004 році заклали музей Івана Марчука, але він досі не збудований. У 2006 році Міжнародна академія сучасного мистецтва в Римі прийняла митця до лав „Золотої гільдії“ та обрала почесним членом наукової ради академії („Золота гільдія“ нараховує 51 художника з усього світу). Це перший випадок визнання українського художника інституцією такого високого рівня. З 2007 року його ім'я внесено до британського рейтингу „100 геніїв сучасності“. Основний критерій відбору — „роль у зміні системи поглядів“.

Іван Марчук особливий і тим, що заснував власний стиль „пльонтанізм“. Зараз у доробку художника є десять (не схожих один на одного) циклів картин. Найцікавіший і найширший цикл — „Голос моєї душі“, який розкриває погляд на людину зсередини.

— Світове визнання цього геніального художника є свідченням багат-

Світлина Наталії Павлишин

ства українців на таланти. І якщо Іван Марчук і його творчість асоціюється в мене з місячним сяйвом, то Олександр Климчук — із сонячним. Саме коли місячне та сонячне сяйво зливаються в тексті, то він має силу вічності, бо це обійняті назавжди день і ніч, які дарують нам усвідомлення безсмертя нашої духовності, — наголосила, представляючи гостя, Ірина Фаріон.

Від імені адміністрації Львівської політехніки гостя привітав проректор Богдан Моркляник, передавши подарунок для митця — роботу художника Зеновія Кецала (портрет Івана Марчука 1984 року), який два тижні тому придбав у одній із антикварних крамниць Львова.

Письменник Олександр Климчук знайомий із Іваном Марчуком понад три десятиліття. Він відстежував його творчі здобутки за кордоном та інформував про них в Україні (за цей час підготував п'ять статей про роботи художника). І саме таке заглиблення дало можливість написати працю про цього генія зсередини. Над книгою „Я єсьм...“ Олександр Климчук працював лише півроку. Кожна частина має по кілька поетичних

епіграфів. Також у праці представлено вірші, написані до багатьох картин митця. Як зауважив гість, сам Марчук добре знається на поезії і часто його мова переплетена віршованим словом.

За словами Ірини Фаріон, праця Олександра Климчука — це сукупність особливого афористичного стилю, глибокого мислення та неймовірного багатства мови. Це не лише книжка про великого Марчука, це політ великої мови.

На зустрічі про художника говорили також знакові творчі особистості, долі яких перетиналися з Іваном Марчуком: поет Ігор Калинець, художники Любомир Медвідь та Петро Гулин і актор Святослав Максимчук.

молодіжні проекти

Новий погляд на історію

Вулицьний університет збирає молодих людей, спраглих за цікавими думками й актуальними темами. 19 червня відбулася друга лекція другого сезону. Про „Минуле як майбутнє“ з молоддю говорив відомий український журналіст, головний редактор сайту „Історична правда“ Вахтанг Кіпіані.

Формат цього проекту „+ знання, - стіни“ (захід традиційно проходить просто неба у парку імені Івана Франка), який ініціювала ЛОГО „ІДЕА-Разом“, і можливість у будь-який момент підійти і послухати приваблює молодь, тож зустрічі завжди багатолюдні.

Тема лекції стосувалася історії як науки, яка формує суспільну думку та національну пам'ять. З-поміж того, про що говорив лектор, зокрема йшлося і про таке:

— На сайті „Історична правда“ разом із усіма шукаємо відповіді, як все було насправді. Але часом, коли дізна-

ємося цю правду, то не всіх це влаштовує. Проблемно те, що на певному рівні споживання людям достатньо знати міфи: свій — чужий. І часто такі міфи формують суспільну думку. Хоча насправді жоден історик, який досліджує той чи інший період, не знає всього.

Історичну пам'ять мають всі. Якщо заглиблюватися в читання чи розмову зі свідками тієї чи іншої події, то зрозумієш, що є дуже багато контрверсій. Тому не можна огульно оцінювати цілі історичні події. На „Історичній правді“ ми намагаємося розкласти великі події на маленькі. Тож коли мене запитують, як краще написати статтю, то завжди кажу, щоб писали про досвід своєї родини. Мій колега придумав проект „Розкажіть власну історію про війну“, який відкриває нові факти відомих подій. Так, наприклад, незважаючи на те, що про Другу світову війну багато написано, обговорено,

люди пишуть історії, які відкривають нові сторони тих подій. І цей досвід, часто кардинально різний, не описаний у підручниках. Тому треба писати історію звичайних людей, а потім виходити на узагальнення.

В історії не потрібно шукати те, що подобається чи не подобається, а просто сприймати факти такими, які вони є. Такий підхід дасть можливість зрозуміти, що знаємо з історії багато чи, навпаки, відкриємо щось нове.

Маємо бути критичними до тієї історії, яку нам „дають“ у підручниках, статтях. Бо насправді історичне поле настільки ще не зоране, що треба дивитися за тим, хто оре. Тому, читаючи і рефлектуючи на історичні теми, варто дистанціюватися та намагатися через людей і їхні вчинки зрозуміти події.

Сторінку підготувала
Наталія ПАВЛИШИН

студентська організація

Студентське братство Львівської політехніки багате традиціями й історією. Молодь цієї спільноти стала рушійною силою у демократичних змінах, які привели до незалежності нашої держави. Зараз, як і більшість молодіжних та громадських організацій, Братство переживає не найкращі часи. Та, незважаючи на це, продовжує діяти

Критичний погляд зсередини

Щоразу, коли відбувається зміна поколінь, Студентське братство Львівської політехніки переживає або бурхливий підйом, або деяку кризу. Нещодавно активісти обрали нового очільника. Ним став третьокурсник Інституту комп'ютерних технологій, автоматики та метрології Львівської політехніки Дмитро Левіцький. Отож, цікаво дізнатися його бачення діяльності організації та плани на найближчий час.

— Я порівняно недавно ввійшов у Братство. Два роки тому вперше познайомився з організацією на фестивалі „Зашків“ і став „прихильником“. А вже за рік мене „посвятили“. Тож для мене стало несподіванкою, що мене обрали головою СБЛП, — розповів Дмитро. — Зараз наша організація за чисельністю дуже мала, що значною мірою впливає на діяльність та розвиток. Тому передовсім наша робота буде спрямована на інформування та зацікавлення студентів. Ще одним кроком буде налагодування тіснішої співпраці з іншими осередками Студентського братства у різних львівських вишах та різними молодіжними організаціями.

Хочуть братчики налагодити співпрацю і з міжнародними студентськими та молодіжними організаціями, щоб популяризувати себе не лише в Україні, а й за її межами. Також вийти на ширший формат у межах держави,

співпрацюючи з такими братствами по всій Україні.

Серед планів братчиків одним із важливих пунктів є працювати так, щоб не відійти від традиційних заходів, а також започаткувати такі, що зможуть різнобічно репрезентувати організацію. У своїй роботі молодь орієнтуватиметься на досвід і багату історію організації. Вже восени планують відновити деякі давні проекти, зокрема комп'ютерну конференцію.

— Зараз ще точно не можемо сказати, що буде нового, бо саме обдумуємо і плануємо. Найближчий захід — Івана Купала. Цього року ми маємо на меті перш за все не лише підтримати традицію, а й тісніше здружитися з іншими братчиками. Тому свято проведитимемо спільно з іншими осередками, зокрема з осередком Національного Лісотехнічного університету України. На сьогодні обговорюємо, де саме це відбуватиметься, в якому форматі та працюємо над сценарієм, — зауважив очільник СБЛП.

Як наголосив молодий активіст, зараз найбільші труднощі в Братстві з кадрами. Старше покоління поступово виходить з організації з різних причин, а серед нових людей є такі, хто приходить просто, щоб провести вільний час. Таких „гостей“ зі спільноти поступово „відсіюють“. Найбільше цінують тих, хто має цікаві ідеї, бажання їх реалізовувати та сприяти розвитку організації.

— Кардинальних змін ми не плануємо. Але поступово будемо долучати нові цікаві проекти. Деякі традиційні заходи, можливо, дещо видозмінимо. Будемо зацікавлювати молодь, але прислухатимемося і до старших поколінь. Намагатимемося змінити себе. Бо, як кажуть, риба гние з голови і, якщо ми не виправимо помилки і не заповнимо прогалини, то не зможемо об'єднуватися і бути дієвими, — додав Дмитро Левіцький.

Наталія ПАВЛИШИН

коротко

30 червня було надзвичайно насичене урочистостями. Зранку біля Меморіалу жертвам комуністичних репресій на Янівському кладовищі відбулася панахида. В обідню пору в Білогірці на площі біля пам'ятника Головнокомандувача УПА генерал-хорунжого Романа Шухевича відбулося урочисте віче та концерт, приурочені роковинам проголошення Акту відновлення української державності, дня народження Романа Шухевича та Дня створення Української національної асамблеї. Біля Монументу пам'яті жертв комуністичних репресій на вул. С. Бандери пройшло віче пам'яті в'язнів, яких закатували чекісти у львівських тюрмах у червні 1941 року. Кульмінацією дня стали урочисте віче та концерт на Площі Ринок.

У столиці Австрії відкрили пам'ятник українським козакам. Вони 1683 року звільняли Відень від військ Османської імперії. Пам'ятний знак — три козаки зі свічками створив київський скульптор Володимир Чепелик. Данину козакам віддали представники української діаспори та австрійці.

В урочищі Саліна на Старосамбірщині 22 червня вшанували пам'ять жертв НКВС. Заходи розпочалися з поминальної панахиди під стінами колишньої тюрми НКВС у місті Добромилі. З центру міста скорботна процесія церковних громад Добромиля та громадських організацій, які прибули зі Львова, пішою ходою пройшла в урочище Саліна.

Видання Reuters опублікувало ТОП-10 європейських міст, які варто побачити цього літа. У першу чергу автори радять відвідати Львів. На сайті зазначили, що місто Лева за всіма показниками заслуговує бути на першому місці списку міст, які варто відвідати влітку. Поруч зі Львовом у списку опинилися Гамбург, Будапешт, Валенсія.

У Камбоджі на 37 сесії ЮНЕСКО вісім дерев'яних церков України прийняли у світову спадщину ЮНЕСКО. До світової спадщини потрапили також 8 дерев'яних церков на території Польщі. У вісімку українських пам'яток увійшло чотири зі Львівщини та по дві із Закарпаття та Прикарпаття.

За матеріалами інформагенції

пішохідна зона

Місто для людей, а не для машин

П'ятикурсники Інституту економіки та менеджменту Львівської політехніки Дарина Савицька та Юрій Дацко створили три креативні відеоролики про необхідність запровадження платного паркування та облаштування пішохідних зон у центральній частині Львова. Ідея з'явилася не просто так...

Львів'яни не тільки обурюються

Громадський рух небайдужих пішохідів для нашого міста не дивина. Днями у Львові стартувала акція „Сто 100 впців для міста Львів“, у межах якої збирають кошти для встановлення на вулицях обмежувальних металевих стовпців. Організатори — громадська ініціатива „Дайте пройти!“ — вже не перший рік бореться проти хамського паркування і вже попередньо втілила таку саму ідею на вулиці Вороного. Цього разу відділити тротуари від проїжджої частини планують на п'яти вулицях — Руській (перехрестя з Підвальною), Гнатюка, Менцинського, Курбаса та Дудаєва.

Ще раніше міська рада Львова оприлюднила власну концепцію впорядкування вуличного паркування з паралельним створенням вільних від транспорту пішохідних зон у центральній частині міста. У ратуші запланували повністю вивести автомобільне паркування за історичний центр Львова та відкрити платні паркінги в три етапи: до кінця 2013 року — облаштувати пішохідні зони і закриті платні паркувальні зони, у 2014–2016 роки — встановити паркомати у відкритих паркінгах із транзитним рухом автотранспорту в околицях центру, за період 2017–2022 років — збудувати підземні та багатоповерхові паркінги, щоб поступово ліквідувати вуличні.

Краще раз побачити...

Одними з перших до інформаційної кампанії проекту міської ради долучилися студенти Політехніки.

— Замість практики в межах одного з навчальних курсів Наталія Іванівна Чухрай — завідувач кафедри менеджменту організації запропонувала втілити реальний проект. Більшість однокурсників радо взялися за економічний супровід для

технічних розробок політехніків, а ми з Юрком одразу захопилися концепцією пішохідної зони, яку напрацювали міські чиновники. Цей проект якраз набирає обертів у Львові, тож нам було цікаво працювати над його, скажімо так, іміджем. Нашим куратором був радник мера з питань розвитку велоінфраструктури Олег Шмід. Результати йому сподобалися, — розповідає Дарина.

Перед практикантами не ставили конкретного завдання. Вони мали лише доступно пояснити львів'янам ідею пішохідної зони та потребу облаштування платних паркінгів. Вивчивши концепцію міськради та розглянувши світові практики, Юрій та Дарина показали у трьох відеороликах різницю між комфортом для всіх мешканців і зручністю лише для водіїв.

— Ми вирішили не робити інформативного матеріалу, а створити щось на зразок соціальної реклами. Знімали впродовж двох або трьох місяців на позичений у знайомого фотоапарат, а потім змонтували

два ролики: „Пішохідна зона 2013“ та „Вулиці Львова: з машинами та без“. Третя відеоробота „Історія про безплатне паркування“ — це анімаційне пояснення того, що за паркування мають платити водії, а не всі львів'яни. Ілюстрації до „Історії...“ ми малювали самі, а текст начитав мій друг Роман Цупер, — каже Юрко.

Між тим, що є, і тим, що може бути

Усі три ролики не тільки зараховані як успішний результат практики, а й набрали чималу кількість переглядів у соціальних мережах і на Ютубі. Найбільше глядачам сподобалася „Пішохідна зона 2013“: спочатку кількасекундна відеонарізка нинішніх вдало облаштованих пішохідних зон центру Львова, а потім — тих місць, де через нагромадження авт неможливо пройти, проїхати велосипедом або перевезти дитячий візочок. У кінці майже 2-хвилинного кліпу студенти помістили гасло: „Центр міста для людей, а не для машин“. Третій відеоролик „показує“ місця у центральній частині Львова, коли автотранспорт припаркований і коли його там нема.

За словами Дарини, вони з Юрком намагалися дати змогу глядачам порівняти між тим, що є, і тим, що може бути.

— Так хаотично розставляли автомобілі по старому місту, знищуючи не тільки зелень, а й саме тротуарне покриття, не можна. Деякі люди думають, що на платних паркінгах хтось хоче нажитися. Насправді це всі ми, платники податків, зараз оплачуємо ремонт доріг, тротуарів і постійне оновлення трав'яного покриття, котре нищать водії. Так не повинно бути. Так само не варто пішохідні зони розуміти як суцільні їдальні. Нагромадження закладів харчування також не сприяє вільному пішохідному чи велосипедному рухові. Вуличні кафе у багатьох місцях вже перешкоджають проїзду машин швидкої допомоги, пожежних тощо. Треба дуже відповідально ставитися до облаштування міського простору, — вважає дівчина.

Світлина Анни Герич

палітра

Світ міфів і світ реальності

Світлина Наталі Яценко

Ці два світи переплелись у картинах заслуженого художника України, графіка-живописця Михайла Селезінки, до 40-річчя творчої діяльності якого Видавництво Львівської політехніки видало і презентувало книгу „Безсмертні образи людської психології“.

У книзі представлено понад 200 живописних й 400 графічних творів митця, подано його творчість від 1975 до 2012 року. Вступом до неї є статті мистецтвознавців Романа Яціва, Оксани Герій, Олега Боднара, Наталі Світлої, Андрія Дороша, які характеризують Михайла Селезінку як самотнього художника-філософа зі своєрідним баченням світу. Центральною постаттю у його світі є людина, намагання пізнати її, хоч, як визнав сам митець під час презентації, це є доволі непосильне завдання, бо „людина сама себе не пізнає, вона — загадка природи“.

Як розповів директор видавництва Іван Паров'як, ініціатором проекту, від якого він уперше дізнався про творчість Михайла Селезінки, став завідувач кафедри економіки підприємства та інвестицій Василь Козик. Співпраця з митцем розпочалась із відвідин його майстерні й оглядин великої кількості картин. Задум типового мистецького альбому переріс у видання великої книги, у яку ввійшли не тільки зображення картин Михайла Селезінки, а й глибокі філософські роздуми про мистецтво, людину, Всесвіт.

Афористичні вислови належать як самому митцю, так і мислителям, яких він читав та чий спостереження фіксував у своїх зошитах.

Михайло Селезінка — випускник Львівської політехніки, закінчив архітектуру. Освіта архітектора, вважають мистецтвознавці і колеги художника, вплинула на його творчість — аналітичне мислення митця відкидає все зайве, вибираючи найсуттєвіше. Поряд з цим Михайло Селезінка є добрим кольорознавцем, він вміє надати об'єкту настрою. Особливо це проявляється в пейзажах. Один із карпатських краєвидів митця подаровано з нагоди 99-річчя уродин Миколі Колесці.

— Михайло Селезінка — митець універсальний, — переконаний мистецтвознавець Роман Яців. — Конструювання простору вирізняє його у плані творчої методології, а ментальною характеристикою є задумливість. Творчість цього художника позначена колосальним життєвим досвідом, але він не залишається у межах знайденого — поглиблює його. Діапазони зацікавлень Селезінки широкі — від поезії до аналітичних філософських текстів. Він працює на стику технік та не мислить деструктивно відповідно до наших реалій, бо має збалансовану морально-духовну основу.

Книжку можна придбати у книгарнях міста, зокрема, у спеціалізованих книгарнях Видавництва Політехніки.

Наталія ЯЦЕНКО

коротко

Відома письменниця, лауреат Шевченківської премії Галина Пагутяк презентувала свою книгу-щоденник „Кожен день інший“. Записи в щоденнику починаються з 3 листопада 2011 року, а закінчуються 26 грудня 2012-го. Авторка щодня записувала якісь рефлексії з приводу тих чи інших речей і датувала їх, кожне таке міркування в книзі має свою назву. Про те, як писалася ця книга, йдеться в передмові.

21 червня Львів приєднався до світової традиції святкування Дня музики. Від ранку, починаючи з відкриття вуличного піаніно на вулиці Галицькій навпроти катедри, Львів закутило у вихорі музики: щогодини відразу по кілька гуртів розпочинали свої виступи на різних вуличних локаціях. Виступили „Йорій Клоц“, „Тартак“, „Один в каное“, Cherry band, Cantabile Orchestra, Phoenix Quartet і школа аргентинського танцю Barrio de Palermo, Kings & Beggars, Гич Оркестр та інші.

У Музеї мистецтва давньої української книги (вул. Коперника, 15 а) відкрито виставку „Меню як мистецтво“. Це експозиція сотні французьких та американських меню кінця XIX — початку XX ст. Раритетний експонат експозиції — меню ресторану бургундських вин, виконане за проектом художника Альфонса Мухи. Всі експонати з приватної колекції, у якій 700 меню, львівського ресторатора Вардкеса Арзуманяна.

У межах міні-туру Україною польський гурт Karbido відвідав Одесу, Київ і Львів. У Молодіжному академічному театрі ім. Леся Курбаса музиканти представили свій унікальний аудіо-перформанс „Столик“. Спеціально сконструйований стіл став інструментом — звуки, які музиканти видобували з нього, використовуючи ножі, склянки, палички, смички і закамфльовані струни, створили цілий музичний спектакль.

До 200-річчя з дня народження Тараса Шевченка буде відреставровано і оцифровано кінострічки про нього. Це фільми різних років, які відображають життя і творчість українського генія. Вийде також і нова стрічка про заслання Шевченка — „Тарас. Прощання з пустелею“.

За матеріалами інформагенцій

спортивна хроніка

Змагальний червень, гарячий липень...

Міжнародний шаховий турнір Укренерго Ореп — одна із найяскравіших інтелектуальних подій Львова триватиме 1–6 липня в актовій залі Львівської політехніки.

Організатор турніру — обласна шахова федерація. У програмі Укренерго Ореп проводиться відразу два турніри: „А“ — для гросмейстерів світового рівня, „В“ — дитячий Ореп. Учасниками першого є 10 гросмейстерів світо-

Світлина Тетяни Пасович

вого масштабу, міжнародні майстри та майстри FIDE.

У дитячому турнірі „В“ з класичних шахів бере участь більше 100 осіб. Загалом шахістів — понад 150 осіб із Чехії, Словаччини, Польщі, Угорщини, України, Ізраїлю, Росії, Білорусі та Молдови.

Українська команда у складі студента Львівської політехніки, майстра спорту міжнародного класу Віталія Вергелеса, Дениса Коваленка, Едуарда Шеметила та Дениса Камерилова на чемпіонаті Європи з веслуван-

ня на байдарках і каное у португальському місті Монтемор-о-Велью виборола третє місце.

Суперниками українців були представники Білорусі та Румунії. За підсумковими результатами, на дистанції 1000 метрів українцям забракло кілька долей секунд для того, щоб їх перемогли. Отож, „золото“ континентальної першості у білорусів — 3 хвилини 23,773 секунди, „срібло“ — у команди з Румунії — 3 хвилини 24,498 секунди.

Н. Я.

здоровий спосіб життя

Щоб сонце, повітря і вода були друзями

Літо — та благодатна пора, коли бути здоровим, мабуть, найлегше. Для цього є все необхідне — вдосталь овочів-фруктів, надворі тепло, тож сидіти на місці абсолютно не хочеться. Аби скористатись перевагами літа по-максимуму й уникнути його прикрих „мінусів“, варто знати, як...

Спекатись спраги

Про те, що варто пити достатньо рідини, мабуть, не треба нагадувати влітку — в спеку рука сама тягнеться як не до горнятка з чаєм, то до пляшки з водою. До речі, саме чай найліпше тамує спрагу, а зелений ще й захищає шкіру від шкідливого ультрафіолету. А от від кави влітку можна відмовитися, зокрема, кави швидкого приготування в пакетиках — кофеїн сприяє зневодненню організму. Солодкі газовані напої також небажані — великий вміст цукру в них не гасить спраги, а навпаки — провокує її ще більше. Не дуже холодна мінеральна вода з скибкою лимона, свіжі компот і сік з кислінкою (особливо добрий томатний, вишневий, грейпфрутовий), розведений водою, морс — теж добрі постачальники необхідної вологи для організму. А от про алкоголь варто забути зовсім або замінити його на смачні і корисні напої — імбирне пиво (натертий імбир, сік лимонів і цукор залити газованою мінеральною водою, через 5 хвилин процідити, покласти

гілочку м'яти), домашнє мохіто (до цукру та дрібнонарізаних м'яти з лаймом додати мінералку), квас. Однак слід пам'ятати, що надмір рідини не буде корисним — вона може погіршити роботу серця й нирок, сприяти появі набряків. Оптимальним вважається 40 мл рідини на один кілограм маси тіла на день. І пити бажано все малими порціями, а не багато напою за раз.

Запасти вітаміни на зиму

Велика кількість і розмаїття свіжих натуральних продуктів улітку — фруктів, овочів, ягід, зелені — це нагода розвантажити організм від калорійної їжі, наситити його вітамінами й мікроелементами. Тому якщо до восьмигодинного сну, спокійних прогулянок на чистому повітрі, фізичної активності без стресів додати хоча б двотижневу рослинно-фруктову діету (з обмеженням солі, цукру, білкових продуктів тваринного походження, окрім нежирної риби і біо-йогурту без смакових додатків), то глибоке очищення і зарядження енергією на весь рік вам гарантоване.

„Готуй сани влітку...“ — цю народну мудрість можна втілити в життя у такий спосіб, що заморозити на зиму у звичайній морозилці у пластикових контейнерах (зелень краще у поліетиленових пакетах), які щільно закриваються, майже всі корисні літні

смаколики. Заморожувати їх, зауважте, необхідно не пізніше, ніж через 12 годин з моменту збирання, а ягоди з ніжною консистенцією — ще швидше — не пізніше, ніж через 3–6 годин.

Розпочати рух-ух-ух

Біг — найбільш доступний вид спорту, яким можна займатися майже весь рік. Улітку, поїхавши на море, ви можете бігати вздовж берега, але по рівній поверхні, а не схилі, що матиме подвійно оздоровчий ефект — масаж активних точок на стопах ніг, вдихання морського повітря... Бігати, до речі, можна і у воді або чергувати водний крос із кросом на суші. Для бігу у воді треба зайти у море по груди чи хоча би до пояса й інтенсивно рухатись. Кому хочеться не настільки активних навантажень, можна порадити вправу „ножиці“: сісти у воді ближче до берега, щоб груди були над водою, а ноги у воді, спертись руками об дно й „працювати ногами“.

Щодо плавання, варто починати запливи з 10 хвилин, коли організм адаптується, час можна збільшити і до півгодини. Натще, не забуваймо, не плаваємо, відразу після їди — теж. Ну і — не запливайте за буйки, бо хто ж розповість однокурсникам про всі сонячні враження від літа і покаже їм свою здорову(!) засмагу?!

Наталія ЯЦЕНКО

ОСОБЛИВІ УМОВИ

Як репутація підприємства допомагає його працівникам?

Гроші часто закінчуються, коли вони найбільше потрібні і взяти їх ніде. Ремонт квартир, весільні витрати чи новорічні подарунки — та чи мало клопоту звалюється на голову. І що робити? Позичати ніхто не любить. Навіть у найближчих людей. Недарма кажуть: „Дружба — дружбою, а гроші — окремо“. Але що робити, коли виникла необхідність у коштах? Не до банку ж йти, з їх паперовою тяганиною, заставами-перезаставами...

У це зараз важко повірити, але можна і до банку, хоча і не до кожного. Не є таємницею, що у великих організацій часто зав'язуються теплі стосунки з банками. Особливо з тими, які і самі є потужними фінансовими структурами. Такі особливі відносини приносять користь і співробітникам організації також. Візьмемо, наприклад, один з найбільших в Україні банк — ВТБ. На сьогодні у ВТБ Банку діє спеціальна програма для співробітників НУ „Львівська політехніка“ — беззаставні споживчі кредити за індивідуальною процентною ставкою, зниженою на 5% від стандартної. Так, сьогодні не варто побоюватися позичати гроші у банку. Звичайно, не у всякого — говоримо про тих, кого знаємо і кому довіряємо.

Скажімо, щодо кредитів готівкою (які ще називаються споживчими), то тут є кілька особливостей. По-перше, клієнтові не потрібно пояснювати банку, на які цілі позичаються гроші. По-друге, банк не вимагає застави. По-третє, гроші можна взяти в готівковій або безготівковій формі. Кредит видається на картку, але якщо потрібна готівка, її можна зняти без комісії через банкомат. Нехай в це важко повірити, але для того, щоб отримати кредит у ВТБ, в банк відразу можна і не йти — просто телефонуйте Мар'яні або Ользі за телефонами (097) 430-03-19 та (067) 285-61-25 відповідно. Ці співробітники банку готові зустрітися з вами тоді, коли вам буде зручно. Вони все розкажуть та допоможуть заповнити необхідні папери.

Тепер, напевно, головне питання — на яку суму можна розраховувати? Тут все залежить від ваших потреб. Кредит до 50 тисяч гривень на термін до 3 років (в банку його називають „Перший крок“) можна отримати, маючи підтверджений заробіток у розмірі не менше 1 тисячі гривень. Якщо ж дохід перевищує 8 тисяч гривень, то сума кредиту може збільшитися до 250 тисяч гривень, а термін кредитування — до 5 років („Великі можливості“). До речі, банк розглядає як дохід не тільки

офіційну зарплату, але й інші, додаткові його види. Наприклад, можна показати депозитний договір або договір про здачу нерухомості в оренду. Якщо ви отримуєте надходження від будь-яких соціальних фондів, вони також враховуються при розрахунку доходу. Зазвичай, для людей є дуже важливою сума кредиту, яку вони отримують одразу на руки. Тому ВТБ відмовився від єдиноразової комісії за видачу кредиту. Щомісячна комісія досить низька і становить для кредиту „Перший крок“ — 1,69% і 1,39% — для кредиту „Великі можливості“.

Тепер про ризики. В нашому житті може трапитися всяке і сьогодні складно прогнозувати наперед стабільний дохід. Якщо щось трапиться, а тут ще й кредит — що робити? Просто застрахуватися! У цьому також допоможе ВТБ Банк. Немає необхідності йти в страхову компанію і витратити час на оформлення, банк використає необхідну суму з кредитних коштів. Важлива обставина — процентна ставка за кредитом після оформлення страховки може бути знижена до 10%. Втім, на страховці в банку не полягають і кредит можна отримати і без неї. Тепер повернемося до додаткового зниження ставки кредиту на 5%, про яке йшлося раніше. Таке зниження передбачено для співробітників Національного університету „Львівська політехніка“. Більш докладно про те, як отримати кредит за зниженою відсотковою ставкою можуть розповісти ваші спеціальні представники ВТБ Банку Мар'яна або Ольга за телефонами (097) 430-03-19 та (067) 285-61-25 відповідно. Зауважимо, що у ВТБ Банку всі надані спеціальні умови за споживчими кредитами у вигляді зниженої ставки сумуються. Таким чином, використавши всі можливості, ви отримаєте кредит зі ставкою на 15% меншою за стандартну!

ПАТ „ВТБ БАНК“.

Ліцензія НБУ №79 від 05.10.2011.

Всі види банківських послуг.

Представники ВТБ Банку:

Мар'яна — (097) 430-03-19,

Ольга — (067) 285-61-25,

м. Львів, тел. (032) 232-30-02.

Політехніки їдуть на Всесвітню універсіаду

Вісім студентів Львівської політехніки ввійшли до складу збірної України, яка виступатиме на Всесвітній літній універсіаді в Казані (Росія), що відбудеться 6 — 17 липня.

Це баскетболісти Антон Давидяк (ІГСН), Микола Полюляк (ІХХТ), В'ячеслав Моторчук і Олександр Доленко (обидва з ІНПП). За перемогу також помагаються Віталій Вергелес (ІІМТ) — у веслуванні на каное, Ірина Моцик (ІНЕМ) — в настільному тенісі. А от Юлія Гивель (ІКТА) і Павло Галан (ІНЕМ) поміряються силами у регбі (7х7).

Бажаємо успіхів і рекордів нашим спортсменам!

Ректорат, Колегія та профком студентів і аспірантів, Кафедра фізичного виховання, Спортивний клуб

До уваги бакалаврів!

Починається набір на дистанційну магістерську програму екуменічних наук Інституту екуменічних студій Українського католицького університету. Це можливість отримати другу спеціалізацію паралельно з основною.

Програма започаткована 2006 року Українським католицьким університетом.

Спеціалізації:

- християнська етика;
- журналістика (з поглибленим

викладанням релігійних дисциплін);

- можливість брати окремі курси.

Після закінчення програми студенти отримують диплом магістра екуменічних наук, виданий Українським католицьким університетом.

Контактні адреси: Інститут екуменічних студій, УКУ, 79011 Львів, вул. Іларіона Свенціцького, 17, кімната 433/428; тел: (032) 240-99-44, факс: (032) 240-99-50.

Електронна пошта: dmpenua@gmail.com.

Веб-сторінка Інституту екуменічних студій УКУ:
<http://www.ecumenicalstudies.org.ua/ukr/>

експрес-оголошення

Вважати недійсними:

утрачений студентський квиток, виданий Національним університетом „Львівська політехніка“ на ім'я Косович Наталії Василівни;

утрачений диплом ВК № 37535349, виданий Національним університетом „Львівська політехніка“ на ім'я Сеніва Юрія Олексійовича;

утрачену залікову книжку, видану Національним університетом „Львівська політехніка“ на ім'я Шевчука Андрія Васильовича;

утрачену залікову книжку, видану Національним університетом „Львівська політехніка“ на ім'я Сметанюк Юлії Ігорівни;

утрачений студентський квиток, виданий Національним університетом „Львівська політехніка“ на ім'я Семків Ольги Ярославівни;

утрачену залікову книжку № 1012050, видану Національним університетом „Львівська політехніка“ на ім'я Козак Ірини Андріївни;

утрачений студентський квиток № 1002058, виданий Національним університетом „Львівська політехніка“ на ім'я Щербанюка Володимира Володимировича;

утрачений студентський квиток № 07643251, виданий Національним університетом „Львівська політехніка“ на ім'я Овечко Тетяни Віталіївни;

утрачений студентський квиток № 09068084, виданий Національним університетом „Львівська політехніка“ на ім'я Кондратюка Андрія Вікторовича;

утрачений студентський квиток, виданий Національним університетом „Львівська політехніка“ на ім'я Федик Ірини Володимирівни;

утрачений студентський квиток, виданий Національним університетом „Львівська політехніка“ на ім'я Хітрени Назара Романовича;

утрачений студентський квиток, виданий Національним університетом „Львівська політехніка“ на ім'я Коновалової Катерини Юрівни;

утрачену залікову книжку № 1205113, видану Національним університетом „Львівська політехніка“ на ім'я Чорнобая Ростислава Володимировича;

утрачену залікову книжку № 1205099, видану Національним університетом „Львівська політехніка“ на ім'я Міка Юрія Ігоровича;

утрачену залікову книжку № 1205109, видану Національним університетом „Львівська політехніка“ на ім'я Стрілецького Петра Петровича;

утрачений студентський квиток, виданий Національним університетом „Львівська політехніка“ на ім'я Целін Вікторії Анатоліївни;

утрачений студентський квиток, виданий Національним університетом „Львівська політехніка“ на ім'я Челяпіної Аліни Юрівни;

утрачений студентський квиток № 08961161, виданий Національним університетом „Львівська політехніка“ на ім'я Мишковця Максима Сергійовича;

утрачений студентський квиток, виданий Національним університетом „Львівська політехніка“ на ім'я Попа Василя Федоровича;

утрачений студентський квиток, виданий Національним університетом „Львівська політехніка“ на ім'я Дубика Дениса Ігоровича;

Колективи бухгалтерії і планово-фінансової служби Львівської політехніки глибоко сумують у зв'язку з передчасною смертю провідного спеціаліста

Мирослави Володимирівни Копцюх

та висловлюють щирі співчуття чоловікові, дітям та рідним, друзям, колегам по роботі померлої.

Вічна пам'ять.

ОСВІТНІЙ СТУДЕНТСЬКИЙ ТИЖНЕВИК „АУДИТОРІЯ“

Засновник і видавець — Національний університет „Львівська політехніка“
Реєстраційне свідоцтво — КВ № 2743
Індекс 35004

Виходить з жовтня 1946 року. Періодичність — один раз на тиждень. Сфера розповсюдження — загальнодержавна. Ціна — 1,50 грн. Кольороподілені фотоформи виготовлено в ТзОВ „Растр-7“, вул. Кн. Романа, 9/1. Газету надруковано у видавництві Львівської політехніки, вул. Ф. Колесси, 2. Спосіб друку — офсетний. Обсяг 2,33 ум. друк. арк. Наклад 2000. Зам. №130716.

Головний редактор — Тетяна ПАСОВИЧ

Заступник головного редактора —
Наталія ПАВЛИШИН

Провідний випусковий редактор —

Ярослава ВЕЛИЧКО

Відповідальний секретар — Христина ВЕСЕЛА

Редактори відділів:

освіти і науки — Ірина ШУТКА

молоді, сім'ї та спорту — Наталія ПАВЛИШИН

культури та дозвілля — Наталя ЯЦЕНКО

Літературний редактор — Олег СЕМЕНИШИН

Комп'ютерне складання — Дмитро ПОДОЛЯНЧУК

Редакція залишає за собою право літературного редагування, скорочення текстів.

Листи, рукописи, ілюстрації не рецензують і не повертаємо.

Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.

За зміст і достовірність рекламних оголошень відповідає рекламодавець.

При передруках посилання на „Аудиторію“ обов'язкове.

На першій сторінці — світлина Ірини ШУТКИ.

PARTIES
032.ua

АФІША

та фотозвіти всіх подій у місті

Кіно

Виставки

Клубне життя

Ресторани

Дитяча афіша

Спорт

Концерти

Активний
відпочинок

Театри

(032) 245-54-55 пр. Чорновола, 63
офіс 420